

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/143/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118291631
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:6118291631.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Adriany Murínovej a členov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobcu EURO CASH, s.r.o., ČSA 24, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 637 301, zastúpeného JUDr. Ondrejom Sochorom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Profesora Sáru 3873/44, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej D. M., F.. X.X.XXXX, T. XXX XX S. XX, zastúpenej JUDr. Ladislavom Riedlom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Ul. Konštantínova 3308/6, Prešov, o zaplatenie 14.189,41 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu i žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 14. januára 2019 č.k. 5Csp/56/2018-146 v spojení s uznesením zo dňa 22. januára 2019 č.k. 5Csp/56/2018-154 a s opravným uznesením zo dňa 20. mája 2019 č.k. 5Csp/56/2018 - 252 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v spojení s uznesením zo dňa 22. januára 2019 č.k. 5Csp/56/2018-154 a s opravným uznesením zo dňa 20. mája 2019 č.k. 5Csp/56/2018 - 252 a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, že:

I/ zaväzuje žalovanú zaplatiť žalobcovi 11.189,41 Eur s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne až do zaplatenia, zmluvný úrok vo výške 9,00 % ročne zo sumy 11.189,41 Eur od 26.10.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II/ zamietá žalobu ohľadom zmluvnej pokuty vo výške 3.000,- Eur.

III/ zaväzuje žalovanú nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 79 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu 14.189,41 Eur s príslušenstvom s tvrdením, že zmluvou o podnikateľskom úvere č. 1102881 zo dňa 7.9.2012 sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 20.000,- Eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť predmetný úver spolu s dohodnutým úrokom, a to v pravidelných mesačných splátkach /132/ vo výške 297,73 Eur. Nakoľko žalovaná, ktorá ukončila ku dňu 28.3.2018 svoju podnikateľskú činnosť, žalobcovi uhradila úhrady v celkovej výške 18.459,26 Eur /62 x 297,73 Eur/, t.j. uhradila sumu vo výške 297,73 Eur dňa 23.11.2012, 21.12.2012, 25.1.2013, 21.2.2013, 8.3.2013, 24.4.2013, 20.5.2013, 24.6.2013, 22.8.2013, 22.8.2013, 19.9.2013, 29.11.2013, 6.12.2013, 31.1.2014, 7.2.2014, 7.2.2014, 24.2.2014, 18.3.2014, 22.4.2014, 20.5.2014, 18.6.2014, 21.7.2014, 15.8.2014, 23.9.2014, 23.10.2014, 24.11.2014, 15.12.2014, 22.1.2015, 24.2.2015, 16.3.2015, 16.4.2015, 25.05.2015, 18.6.2015, 13.7.2015, 24.8.2015, 25.9.2015, 20.10.2015, 13.11.2015, 18.11.2015, 21.12.2015, 25.1.2016, 24.2.2016, 21.3.2016, 25.5.2016, 27.5.2016, 27.6.2016, 21.9.2016, 23.9.2016, 18.10.2016, 18.11.2016, 26.1.2017, 26.1.2017, 24.2.2017, 10.5.2017, 29.5.2017, 26.6.2017, 25.8.2017, 4.10.2017,

27.10.2017, 31.10.2017, 27.11.2017, 19.12.2017 a 13.02.2018, uhradila splátky splatné 25.11.2012 až 25.12.2017, ale žalovaná neuhradila žalobcovi splátku splatnú dňa 25.1.2018 riadne a včas, žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, t.j. dňom 25.1.2018 došlo k predčasnej splatnosti úveru, pričom jednotlivé úhrady žalovanej boli započítané na istinu a úrok anuitným spôsobom, ako je uvedené v splátkovom kalendári, a to na istinu bola započítaná suma 5.810,59 Eur, pričom dlžná istina ku dňu predčasnej splatnosti úveru (25.1.2018), ako aj ku dňu podania žaloby, predstavuje sumu vo výške 14.189,41 Eur /20.000,- Eur mínus 5.810,59 Eur/, žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie istiny vo výške 14.189,41 Eur, zmluvného úroku vo výške 9 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 26.1.2018 až do zaplatenia (hoci medzi stranami sporu bol dohodnutý zmluvný úrok vo výške 14 % ročne z poskytnutého úveru), zmluvného úroku z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 3.2.2018 až do zaplatenia istiny (hoci medzi žalobcom a žalovanou bola dohodnutá výška zmluvného úroku vo výške 0,1 % denne, t.j. 36 % ročne), a zmluvnej pokuty vo výške 15 % z poskytnutých peňažných prostriedkov, t.j. 3.000,- Eur. Zároveň žalobca voči žalovanej žiada i úhradu zmluvnej pokuty vo výške vo výške 3.000,- Eur.

3. V odôvodnení súd poukázal i na obranu žalovanej v odpore proti platobnému rozkazu, ktorý vydal Okresný súd Banská Bystrica dňa 4.7.2018 platobný rozkaz.

4. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že strany sporu uzavreli zmluvu o podnikateľskom úvere zabezpečenom nehnuteľnosťou č. 1102881 dňa 7.9.2012, v zmysle ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako podnikateľke úver vo výške 20.000,- Eur, a to na účely podnikania / t.j. za účelom prefinancovania prevádzkových potrieb a nákladov dlžníka/. Žalovaná sa zaviazala úver splácať v 132 mesačných splátkach s termínom mesačnej splátky istiny a úrokov 25. deň v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky v novembri 2012, s konečnou splatnosťou úveru 25.10.2023, s mesačnou splátkou istiny a úrokov 297,73 Eur, s výškou dohodnutého úroku 14 % ročne, s poplatkom za úver 1.600,- Eur, celkové náklady spotrebiteľa 40.900,36 Eur, RPMN 17,27 % ročne a priemerná hodnota RPMN 4,84 % ročne. Dohodli sa na výške úveru 14 % ročne. So splátkového kalendára sú zistil, že žalovaná uhradila žalobcovi úhrady v celkovej sume 18.459,26 Eur a na istinu zaplatila sumu 5.810,59 Eur. Z daňových priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby vyplýva, že žalovaná za roky 2012 - 2017 podávala daňové priznanie a podľa toho aj vykonávala činnosť.

5. Citoval znenie ustanovenia § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka a konštatoval, že „v zmysle citovaných ustanovení žalobe žalobcu čiastočne vyhovel /až na zmluvnú pokutu/, pretože dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o podnikateľskom úvere. Tomu nasvedčuje nielen pomenovanie zmluvy, ale aj obsah zmluvy. Žalovaná v čase uzatvárania predmetnej zmluvy mala živnostenské oprávnenie a počas trvania úverového vzťahu aj vykonávala podnikateľskú činnosť. Sama žalovaná bola uzrozumená s tým, že predpokladom poskytnutia podnikateľského úveru je predloženie živnostenského oprávnenia. Teda nebola uvedená do omylu, už aj vzhľadom na to, že o úver mohla požiadať iný bankový, resp. nebankový subjekt. Ona však pristúpila na podmienky žalobcu a súhlasila s tým, aby jej žalobca poskytol podnikateľský úver. Pri uzatváraní zmluvy sa strany sporu dohodli aj na úrokoch z úveru, ktorá je v súlade s citovanými ustanoveniami a podobne sa dohodli aj za odplatu za poskytnutie úveru, čo tiež nie je v rozpore so zákonom. Preto žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z úveru ako aj na zaplatenie odplaty za poskytnutie úveru. Nakoľko žalovaná porušila svoje povinnosti vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy, zo strany žalobcu došlo k predčasnej splatnosti úveru a je povinná žalobcovi uhradiť zostatok istiny, úroky z úveru. Nakoľko sa dostala do omeškania je povinná zaplatiť aj úroky z omeškania v zmysle ust. § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobca žalovanej poskytol úver vo výške 20.000.-Eur, pričom žalovaná na istinu zaplatila sumu 5.810,59 Eur, a preto je povinná zaplatiť žalobcovi rozdiel na istine.“

6. Výrok o zamietnutí žaloby ohľadom zmluvnej pokuty odôvodnil súd prvej inštancie konštatovaním, že „táto nebola dojednaná v úverovej zmluve, ale je upravená len vo všeobecných obchodných podmienkach. Zmluvná pokuta musí byť dojednaná v zmluve, ktoré dojednanie má byť určité a zrozumiteľné, čo v danom prípade nebolo.“

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanú zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 79 %, pretože žalobca v tomto pomere mal úspech v konaní.

8. Následne Okresný súd Rožňava vydal dňa 22. januára 2019 č.k. 5Csp/56/2018-154, ktorým rozhodol, že výrok rozsudku zo dňa 14.1.2019 má znieť:

„I. Súd zaväzuje žalovanú zaplatiť žalobcovi 14.189,41 Eur s úrokom z omeškania vo výške 14,00 % ročne až do zaplatenia, zmluvný úrok vo výške 9,00 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 26.10.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd zamietá žalobu ohľadom zmluvnej pokuty vo výške 3.000,- Eur.

III. Súd ďalej zaväzuje žalovanú nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 79 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

9. V odôvodnení uznesenia zo dňa 22. januára 2019 č.k. 5Csp/56/2018-154 súd prvej inštancie uviedol, že pri vyhlásení rozsudku došlo k zrejmej nesprávosti, keď z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca žalovanej poskytol úver vo výške 20.000,- Eur a žalovaná zaplatila na úhradu istiny sumu 5.810,59 Eur, teda rozdiel na istine predstavuje sumu 14.189,41 Eur, a nakoľko ide o zrejmu nesprávosť, súd v zmysle § 224 CSP opravil výrok rozsudku.

10. Potom Okresný súd Rožňava vydal dňa 20. mája 2019 č.k. 5Csp/56/2018-252 opravné uznesenie, ktorým rozhodol, že „opravuje výrok rozsudku Okresného súdu Rožňava pod sp.zn.: 5Csp/56/2018 - 146 zo dňa 14.1.2019, v spojení s Opravným uznesením Okresného súdu Rožňava pod sp.zn.: 5Csp/56/2018 - 154 zo dňa 22.01.2019 v tomto znení: I. Súd zaväzuje žalovanú zaplatiť žalobcovi 14.189,41 Eur s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 3.2.2018 až do zaplatenia, zmluvný úrok vo výške 9 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 26.1.2018 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

11. V odôvodnení opravného uznesenia zo dňa 20. mája 2019 č.k. 5Csp/56/2018-252 súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že zistil, že opomenul uviesť dátum, ktorým priznal žalobcovi úrok z omeškania, a preto vyhovel návrhu žalobcu a opravil výrok I predmetného rozsudku, v spojení s opravným uznesením a pretože súčasne súd nesprávne uviedol v predmetnom rozsudku v znení opravného uznesenia dátum 26.10.2018, ktorým priznal žalobcovi zmluvný úrok vo výške 9 %, preto súd opravil aj túto chybu.

12. Po vyhlásení rozsudku žalobca písomným podaním zo dňa 23.1.2019 (č.l. 157-159 súdneho spisu) žiadal, aby súd vydal doplnčiaci rozsudok z dôvodu, že na pojednávaní vyhlásil rozsudok v znení tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 11.189,41 Eur spolu s úrokom z omeškania a zmluvným úrokom z omeškania, čím však nevyčerpal celý predmet sporu, lebo žalobou uplatnil voči žalovanej nárok na úhradu istiny 14.189,41 Eur a zmluvnej pokuty 3000 Eur, t.j. spolu sumu 17.189,41 Eur, avšak súd rozhodol len v časti istiny 11.189,41 Eur a zamietol nárok na zmluvnú pokutu 3000 Eur, pričom nerozhodol v časti o zaplatenie istiny 3000 Eur.

13. Žalobca súčasne podal proti výroku rozsudku o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu (proti výroku II/ rozsudku) odvolanie zo dňa 23.1.2019 (č.l. 162-164 súdneho spisu) z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, namietajúc zároveň nepreskúmateľnosť rozsudku v tejto jeho napadnutej časti s tvrdením, že súd neozrejmil, z akého dôvodu vlastne právo na zaplatenie zmluvnej pokuty nebolo priznané. Navrhol zrušiť rozsudok v jeho napadnutej časti a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie alebo zmeniť rozsudok v jeho napadnutom výroku a priznať žalobcovi voči žalovanej nárok na zmluvnú pokutu vo výške 3000 Eur.

14. Proti výroku I/ a III/ rozsudku v spojení s opravnými uzneseniami podala včas odvolanie žalovaná (č.l. 184-188 súdneho spisu) z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, t.j. odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Navrhla zrušiť rozsudok v jeho napadnutých výrokoch a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

15. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu i žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie a ani pre zmenu rozsudku, ale rozsudok je potrebné zrušiť. Súd prvej inštancie zaťažil rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce tzv. inou vadou, nakoľko svojim nesprávnym postupom znemožnil žalobcovi i žalovanej realizáciu procesných práv, priznaných stranám sporu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany práv, a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva žalobcu i žalovanej na spravodlivý proces, ku ktorej vade je povinný prihliadať odvolací súd aj z úradnej povinnosti.

16. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch určených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa záverov ustálenej judikatúry rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie. Všeobecné súdy v civilnom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale majú poskytovať taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sporových strán (por. m.m. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. februára 2012, sp. zn. 1 Cdo 48/2010).

17. Podľa článku 48 ods. 2, vety prvej Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

18. Súd je povinný v súlade s § 191 CSP vysporiadať sa so všetkým, čo vyšlo v priebehu konania najavo a čo strany sporu tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci.

19. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

20. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach práve pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces treba

preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé. Táto procesná vada zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia, ktoré pre nedostatok dôvodov nemožno preskúmať. Za takejto situácie odvolací súd nie je ani oprávnený pre účely eventuálnych vlastných skutkových záverov bez ďalšieho hodnotiť vykonané dôkazy.

21. K uvedenej vade došlo i prejednávacom prípade.

22. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu z hľadiska vyššie nastavených požiadaviek práva na spravodlivý proces, nemôže v kontexte celého súdneho konania obstáť, a to za stavu, ak

a) jednak súd prvej inštancie o návrhu žalobcu na vydanie dopĺňacieho rozsudku z dôvodu, že na pojednávaní súd vyhlásil rozsudok v znení tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 11.189,41 Eur spolu s úrokom z omeškania a zmluvným úrokom z omeškania, čím však nevyčerpал celý predmet sporu, lebo žalobou uplatnil voči žalovanej nárok na úhradu istiny 14.189,41 Eur a zmluvnej pokuty 3000 Eur, t.j. spolu sumu 17.189,41 Eur, avšak súd rozhodol len v časti istiny 11.189,41 Eur a zamietol nárok na zmluvnú pokutu 3000 Eur, pričom nerozhodol v časti o zaplatenie istiny 3000 Eur, neprípustne rozhodol opravným uznesením dňa 22. januára 2019 č.k. 5Csp/56/2018-154, ktorým rozhodol, že výrok rozsudku zo dňa 14.1.2019 má znieť: „I. Súd zaväzuje žalovanú zaplatiť žalobcovi 14.189,41 Eur s úrokom z omeškania vo výške 14,00 % ročne až do zaplatenia, zmluvný úrok vo výške 9,00 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 26.10.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ a následne opravným uznesením zo dňa 20. mája 2019 č.k. 5Csp/56/2018-252 rozhodol, že „opravuje výrok rozsudku Okresného súdu Rožňava pod sp.zn.: 5Csp/56/2018 - 146 zo dňa 14.1.2019, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Rožňava pod sp.zn.: 5Csp/56/2018 - 154 zo dňa 22.1.2019 v tomto znení: I. Súd zaväzuje žalovanú zaplatiť žalobcovi 14.189,41 Eur s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 3.2.2018 až do zaplatenia, zmluvný úrok vo výške 9 % ročne zo sumy 14.189,41 Eur od 26.1.2018 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“, a to bez toho, aby vzal na zreteľ, že účelom inštitútu opravného uznesenia je napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd, pričom neprichádza do úvahy, aby súd opravným uznesením menil alebo opravoval už vyhlásený rozsudok (uznesenie) z dôvodu, že si uvedomil neskôr jeho nesprávnosť, a to ani vtedy, ak pri jeho vyhlásení neboli prítomné strany sporu. Možnosť opravy výroku rozsudku (uznesenia) je totiž limitovaná § 219 ods. 4 CSP, podľa ktorého len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný (ustanovenie o oprave rozsudku sa primerane použijú aj na opravu uznesenia, čo vyplýva z ustanovenia § 234 ods. 2 CSP),

b) jednak pozornosť súd v dôvodoch rozsudku koncentroval na rekapituláciu obsahu vykonaných dôkazov, avšak bez toho, aby súd jasne a zrozumiteľne uviedol, aký záver učinil o skutkovom stave veci, t.j. aké logicky prepojené dielčie skutkové zistenia učinil z tých dôkazov, z ktorých čerpal predmetné skutkové zistenia pre svoje rozhodnutie, a to tak vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku rozsudku (ktorý nemôže obstáť v prvom rade už vzhľadom na jeho zmätočnosť v dôsledku pochybenia v procesnom postupe súdu pri rozhodovaní o žalobe žalobcu a o návrhu žalobcu na vydanie dopĺňacieho rozsudku), ako i vo vzťahu k výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie zmluvnej pokuty 3000 Eur. V tomto smere žalobca opodstatnene súdu prvej inštancie vytkol, že súd v rozsudku nezozrejmil, z akého dôvodu vlastne právo na zaplatenie zmluvnej pokuty nebolo priznané. Z odôvodnenia relevantnej časti rozsudku totiž plynie, že zamietnutie nároku žalobcu na zmluvnú pokutu súd odôvodnil bez ďalšieho jedine konštatovaním, že „táto nebola dojednaná v úverovej zmluve, ale je upravená len vo všeobecných obchodných podmienkach. Zmluvná pokuta musí byť dojednaná v zmluve, ktoré dojednanie má byť určité a zrozumiteľné, čo v danom prípade nebolo.“

23. Takéto zovšeobecnené stručné odôvodnenie zamietavého výroku, bez uvedenia konkrétnych záverov súdu, vyplývajúcich zo skutkového stavu zisteného v prejednávacom spore, odvolací súd považuje za nedostatočné, neúplné, a už z tohto dôvodu nesprávne. V odôvodnení tejto časti rozhodnutia totiž akékoľvek ďalšie úvahy súdu absentujú a nevyplývajú z neho ani aký záver súd učinil o skutkovom stave, t.j. aké logicky prepojené dielčie skutkové zistenia učinil z tých dôkazov, z ktorých čerpal pri svojom rozhodovaní, a prečo. Súd totiž mohol pristúpiť k aplikácii danej právnej normy až v procesnej situácii, kedy zistil relevantný skutkový stav a následne v tomto smere podať zreteľný a

zrozumiteľný výklad o tom, z akého právneho ustanovenia či právnych ustanovení vychádzal a z akého dôvodu pod tieto ustanovenia nakoniec podradil zistený skutkový stav veci.

24. Záver o skutkovom stave veci totiž slúži k lepšej prehľadnosti rozsudku v jeho tzv. skutkovej časti potiaľ, že predstavuje (z dielčích skutkových zistení) logicky prepojený skutkový nález, ku ktorému súd nachádza (aplikuje) príslušnú právnu normu, ktorú je potrebné na daný skutkový stav aplikovať. Uvedený záver prichádza do úvahy za stavu, ak žalobcom opísaný tzv. žalobný skutok bol v konaní preukázaný, lebo v opačnom prípade je jeho žaloba zamietnutá, čo nie je dôsledkom aplikácie právnej normy, ale nepreukázaním právne významných skutočností. Pretože skutková právna veta, ako sumarizácia právne relevantných skutkových zistení, je množinou informácií zistených v civilnom súdnom procese, ku ktorej súd vyhľadáva príslušné pravidlo správania, je nutné, aby bola úplná a aby o jej validite súd nemal pochybnosti. Ak totiž sú (hoci i nepatrné) pochybnosti o skutkových okolnostiach, ktoré sú inak identické so skutkovými okolnosťami predvídanými v hypotéze príslušnej právnej normy, nemožno v tejto (neistej) skutkovej situácii vôbec uvažovať o aplikácii predmetnej právnej normy na takto zistený skutkový stav.

25. Pretože súd si túto povinnosť nespĺnil, dochádza k nepreskúmateľnosti jeho rozhodnutia, ktoré takto nespĺňa požiadavku ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

26. Za takejto situácie je nutné uzavrieť, že týmto nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalobcovi (i žalovanému), aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Vzhľadom na povahu vytknutej vady konania pred súdom prvej inštancie sa odvolací súd už ďalej nemohol zaoberať samotnou podstatou veci, resp. sa ňou ani zaoberať nemohol, keďže odvolací súd nemá podklad pre posúdenie vecnej správnosti záveru súdu prvej inštancie. Za tohto stavu preto odvolací súd nie je ani oprávnený pre účely eventuálnych vlastných skutkových záverov vykonať dôkazy bez ďalšieho hodnotiť.

27. Preto odvolací súd rozsudok v spojení s uznesením zo dňa 22. januára 2019 č.k. 5Csp/56/2018-154 a s opravným uznesením zo dňa 20. mája 2019 č.k. 5Csp/56/2018 - 252 zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP spolu s akcesorickým výrokom o trovách konania bez toho, aby sa z dôvodu procesnej ekonomie zaoberal aj ostatnými odvolacími námietkami žalobcu a žalovanej a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie.

28. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne o nároku žalobcu rozhodnúť, až potom, ako dôsledne ujasní predmet sporu, vyhodnotí vykonané dôkazy, a to aj vo vzťahu k námietkam žalobcu a žalovanej, predneseným v priebehu konania na súde prvej inštancie i v tomto odvolacom konaní. Rozhodnutie potom súd náležite odôvodní v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP a dôsledne a presvedčivo sa súčasne vysporiada so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v spore, vrátane námietok žalobcu a žalovanej.

29. Keďže v ďalšom konaní po zrušení rozsudku vzniknú ďalšie trovy, odvolací súd zrušil aj výrok o nároku na náhradu trov konania sporových strán, preto povinnosťou súdu prvej inštancie bude o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania, opätovne rozhodnúť v novom rozhodnutí (§ 396 ods. 3 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).